

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Ivany Placek a JUDr. Michala Fridricha ve věci žalobce: **Z. K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. Mgr. Tomášem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalovanému: **Městská část Praha 20**, se sídlem Jívanská 647, Praha 9, **o zaplacení 40.000 Kč s přísl.**, k odvolání žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 05.08.2016 č. j. 17C 151/2015-50

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 800 Kč k rukám advokáta Mgr. Tomáše Dvořáčka do tří dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením soud I. stupně uložil podle § 147 odst. 1 o. s. ř. žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 1.350 Kč k rukám jeho právního zástupce. Konstatoval, že usnesením ze dne 06.04.2016 č. j. 17C 151/2015-39 nařídil účastníkům první setkání s mediátorem a podle zprávy určené mediátorky xxx ze dne 27.06.2016 se účastníci dostavili na první setkání s mediátorem, avšak žalovaný se neprokázal příslušným zmocněním, proto mediace nemohla být zahájena. Podle sdělení žalobce o výsledku prvního setkání s mediátorem ze dne 12.07.2016 žalovaný toto setkání zmařil, neboť zaměstnanec žalovaného nebyl vybaven pověřením k jednání před mediátorem a žalobce se tak se svým právním zástupcem dostavil k mediátorovi zbytečně. Soud I. stupně dospěl k závěru, že žalovaný zaviněně z nedbalosti porušil své procesní povinnosti v souvislosti s nařízeným setkáním s mediátorem, neboť musel mít povědomí o tom, že jeho zaměstnanec nebude oprávněn bez zmocnění (pověření) za žalovaného jednat. Náhradu separovaných nákladů řízení představuje náhrada za promeškaný čas advokáta žalobce, určená podle § 14 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb.

Proti tomuto usnesení podal žalovaný včasné odvolání. Namítl, že pověření jeho zaměstnance ze dne 04.05.2015 k zastupování ve věci bylo doručeno soudu dne 11.05.2015 v rámci podaného odporu a na výzvu soudu dne 06.04.2016 do jeho podatelny. Ze zákona o mediaci nevyplyvá výslovná povinnost prokázat se dalším zvláštním pověřením při prvním setkání s mediátorem ani v něm není uvedeno, že pověření k jednání před soudem je nedostatečné pro setkání s mediátorem. Povinnost prokázat se zvláštním pověřením pro první setkání s mediátorem nebyla žalovanému soudem ani mediátorem uložena a pověřený zaměstnanec žalovaného při setkání s mediátorem dne 27.06.2016 nabízel možnost předání shodného pověření, které bylo doručeno soudu. Na straně žalovaného nedošlo k porušení procesních povinností, nic nezanedbal ani nezmařil. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil.

Žalobce ve svém vyjádření poukazoval na to, že zaměstnanec žalovaného nebyl pro jednání s mediátorem vybaven pověřením, ačkoliv je zřejmé, že žalovaný jako veřejnoprávní korporace nemůže fyzicky jednat a svoji vůli projevuje prostřednictvím svého zástupce. Nemůže být pochyb o tom, že než mediátor zahájí setkání s účastníky, musí mít při osobní neúčasti účastníka postaveno najisto, že dotyčná osoba je oprávněna za účastníka jednat. Uvedená povinnost tak nemusela být žalovanému uložena soudem ani mediátorem, neboť vyplývá z § 21 odst. 1 písm. b) a odst. 5 o. s. ř. Soud I. stupně postupoval správně ve smyslu § 147 odst. 1 o. s. ř., své rozhodnutí řádně odůvodnil a vysvětlil, že v tomto případě postačí nedbalostní zavinění žalovaného, jehož zaměstnanec se na prvním setkání s mediátorem neprokázal příslušným zmocněním (pověřením), ačkoliv musel mít povědomí, že bez něho nebude oprávněn za žalovaného jednat. Zaměstnanec žalovaného mimo to avizoval, že k uzavření smlouvy o provedení mediace není oprávněn a odkazoval na nutnost jejího schválení funkcionáři žalovaného. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení potvrdil a přiznal mu náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení bez nařízení jednání v souladu s § 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř. a odvolání opodstatněným neshledal. Z obsahu spisu vyplývá, že soudem nařízené první setkání s mediátorem neproběhlo jen z toho důvodu, že se zástupce žalovaného dostavil k určené mediátorce bez pověření k zastupování žalovaného. Zákon č. 202/2012 Sb. o mediaci neobsahuje úpravu jednání za účastníka, který je veřejnoprávní korporací, nezbyvá proto než podpůrně vyjít z ustanovení § 21 odst. 1 písm. a), b) o. s. ř. podle něhož za právnickou osobu jedná člen statutárního orgánu nebo její zaměstnanec (člen), který tím byl statutárním orgánem pověřen. Podle § 21 odst. 5 o. s. ř. každý, kdo jedná za právnickou osobu, musí své oprávnění prokázat. Okolnost, že pověření zaměstnance žalovaného k jednání za žalovaného před soudem je založeno v soudním spise, nezbavovala žalovaného

ve smyslu citovaného § 21 odst. 5 o. s. ř. povinnosti vybavit svého zaměstnance pověřením k jednání u mediátora, které sice bylo nařízeno soudem, ale realizuje se z logiky věci mimo soud, mediátor nemá soudní spis k dispozici a před jednáním s účastníky musí mít postaveno najisto, zda jedná s oprávněnými osobami. Žalovaný ostatně může jednat u soudu i u mediátora prostřednictvím různých svých zaměstnanců, nikoliv pouze prostřednictvím toho, který má již založeno pověření v soudním spise. Neurčité tvrzení žalovaného, že při prvním setkání s mediátorkou nabízel předání pověření shodného s pověřením v soudním spise, se z obsahu spisu (zprávy mediátorky) nepodává, je však nutno poznamenat, že pověření zaměstnance žalovaného A. S. ze dne 04.05.2015 neobsahuje výslovné oprávnění k jednání za žalovaného s mediátorem. Lze uzavřít, že zástupce žalovaného při soudem nařízeném prvním setkání s mediátorem neprokázal své oprávnění jednat za žalovaného, tím toto setkání zmařil a soud I. stupně správně rozhodl o tzv. separaci nákladů ve smyslu § 147 odst. 1 o. s. ř. ve prospěch žalobce, které představuje správně určená náhrada za ztrátu času advokáta žalobce. Z výše popsaných důvodů odvolací soud usnesení soudu I. stupně jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. potvrdil. Žalobci podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. náleží také náhrada nákladů odvolacího řízení, jehož předmětem byly separované náklady řízení, představovaná náklady právního zastoupení ve výši poloviny odměna za úkon právní služby z punkta 1.350 Kč ve výši 500 Kč (§ 11 odst. 2 písm. c/ vyhl. č. 177/96 Sb.) s paušální náhradou výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky.

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

V Praze dne 24. listopadu 2016

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Hradová